

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.551/2016/16.

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2017. január 17. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2016. május 12. napján kihirdetett **3.B.888/2015/21.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a azzal, hogy a bűncselekmény minősítésének helyes jogszabályi alapja: Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés **1.** fordulat.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2016. május 12. napjától 2017. január 17. napjáig további előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 5.000.- (ötezer) forint bűnügyi költség megfizetésére, külön felhívásra az állam javára.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A törvényszék vádlott neve vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulatnak írt] mondta ki. Ezért a vádlottat 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről, beszámította a szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

- az ügyész anyagi jogszabálysértésnek írt okból, súlyosításért, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása érdekében,
- a vádlott és védője pedig a büntetés súlyossága miatt, annak enyhítése végett.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülés előkészítése során már a minősítést is támadta, és azon keresztül gyakorlatilag a tényállást is. Legfeljebb könnyű testi sértés vétségében érezte magát büntetőjogilag felelősnek, de semmiképpen sem abban, amiben bűnösségének nem jogerős kimondására került sor. Bizonyítási indítványt is előterjesztett, támadva az első fokú eljárás során igénybe vett orvosszakértő véleményét, új orvosszakértő kirendelésére tett indítványt annak érdekében, hogy a sértett sérüléseinek megállapítása megalapozott legyen.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.216/2016/3-II. számú átiratában az ügyész fellebbezését annak indokaival együtt fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak.

Második átiratában a vádlott bizonyítási indítványának elutasítására tett indítványt.

Eljárási szabálysértést sérelmezett, az elsőfokú bíróság ugyanis [tanú neve], [sértett neve] sértett testvérét tanúkénti kihallgatása előtt nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott teljes vallomástétel megtagadási jogára (ún. abszolút mentesség), annak ellenére, hogy a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pont e) pontja értelmében [tanú neve] a vádlott élettársának testvére, így hozzátartozó.

A törvényszék a tanút csupán a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja szerinti részleges vallomás-megtagadási jogára (ún. relatív mentesség) figyelmeztette.

Emiatt [tanú neve] tanú vallomása az ügyészi álláspont szerint a bizonyítékok köréből kirekesztendő. Ez azonban az első fokú tényállás megalapozottságát nem érinti.

Ugyancsak eljárás szabálysértésként észrevételezte, hogy a törvényszék szakértő neve igazságügyi orvosszakértőt a bírósági meghallgatása előtt nem hívta fel arra, hogy nyilatkozzon, kizáró ok fennáll-e vele szemben, hanem csak a hamis szakvéleményadás következményeire figyelmeztette. Ugyanakkor jelezte, hogy miután a szakértőt kirendelő határozat a kizáró ok bejelentésére vonatkozó felhívást tartalmazta, és a szakértő nem tett személyére nézve kizárást megalapozó nyilatkozatot, így csupán az eljárás szabálysértés megállapítása szükséges, de a szakvélemény a bizonyítékok körében aggálytalanul értékelhető volt.

Ezekén túl, a bűnösségi körülmények kiegészítését indítványozta, összességében azonban a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, mert álláspontja szerint a középértéknek megfelelő tartamú főbüntetés nem elegendő a büntetés céljainak eléréséhez.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen a vádlott bizonyítási indítványához csatlakozott.

Kiemelte, hogy a sértett megbocsátott védencének, így álláspontja szerint nem hogy a büntetés súlyosítása, éppen annak lényeges enyhítése indokolt. Utalt arra is, hogy a cselekmény részbeni beismerése is további enyhítő körülmény, ahogy az eshetőleges szándék és az is, a vádlottnak két gyermeke van.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket minden irányból alaptalanoknak találta.

A másodfokú bíróság a védelmi bizonyítási indítványt elutasította, mivel [szakértő neve] igazságügyi orvosszakértő véleménye megnyugtatóan tisztázta a sértett sérüléseinek jellegét és keletkezési mechanizmusát, így újabb szakértő igénybevétele indokolatlan lenne.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált függetlenül attól, hogy ki, milyen irányból jelentett be fellebbezést. A felülbírálat kiterjedt a büntető eljárási szabályok betartásának vizsgálatára is.

Ebben a körben egyetértve a fellebbviteli főügyészség észrevételeivel, de hivatalból is a következőket állapította meg:

Az elsőfokú bíróság döntően betartotta az eljárási szabályokat, ám [tanú neve] ([sértett neve] sértett testvérét) kihallgatását megelőzően nem figyelmeztette a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában írt tanúvallomás-megtagadási jogára, a Btk. 459. § (1) bekezdés 14. pont e) pontja szerinti hozzátartozói viszony ellenére. E tanút a törvényszék kizárólag a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontja

szerinti ún. relatív mentességi jogára figyelmeztette, azaz arra, hogy olyan kérdésekre megtagadhatja a válaszadást, amelyekre adandó válasszal önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná.

Egyetértett azzal az ítéletábrával, és hivatalból maga is úgy ítélte, hogy ez az eljárási szabálysértés oda vezetett, hogy [tanú neve] tanú valamennyi vallomását (ideértve a nyomozatiakat is) ki kellett rekeszteni a bizonyítékok köréből, mert a bizonyítás törvényessége nem volt biztosítva ebben a körben [Be. 78. § (4) bekezdés utolsó fordulat].

Ez azonban nem érintette az első fokú tényállás megalapozottságát.

Ugyancsak egyetértett azzal a főügyészégi állásponttal az ítéletábrával és maga is, hivatalból úgy ítélte, hogy [szakértő neve] igazságügyi orvosszakértő esetében a kizáró ok fennállására történő figyelmeztetés elmaradása valóban megvalósult [Be. 110. § (1) bekezdés első mondata]. Miután azonban a szakértőt kirendelő végzésben e figyelmeztetésre sor került, és a szakértő nem tett olyan tartalmú nyilatkozatot, amely esetleges kizárását megalapozná, így az eljárási szabálysértés viszonylagos, ezért az ítéletábrával csupán annak megállapítására szorítkozott. Következésképpen [szakértő neve] igazságügyi orvosszakértő véleményét (a nyomozati, írásban adott és a tárgyaláson szóban előterjesztett, az írásbelit fenntartó és kiegészítő szakvéleményét egyaránt) mérvadónak fogadta el.

Az elsőfokú bíróság döntően megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán kis részben megalapozatlan, mert nem tartalmazza a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés megállapításához szükséges adatot, és egy bűnösségi körülmény ténybeli alapjával is adós maradt [Be. 351. § (2) bekezdés b) pont 2. fordulata].

A részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az iratok egybehangzó tartalmát alapul véve, a tényállás kiegészítésével küszöbölte ki a következők szerint:

A Kunszentmártoni Járásbíróságon 1.Fk.114/2015. szám alatt folyamatban lévő büntetőeljárás során a megalapozott gyanút a nyomozó hatóság 2014. június 20. napján közölte a vádlottal, az ottani ügy gyanúsítottjával.

[sértett neve] sértett megbocsátott a vádlottnak; erre utal különösen az is, hogy továbbra is a vádlott szüleinek lakásában él.

Egyebekben tehát az elsőfokú bíróság mindenben megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a most eszközölt kiegészítésekkel fogadott el irányadónak az ítéletábrával a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság kellő mélységben foglalkozott az egymással szemben álló bizonyítékokkal, és a már említettek szerint [tanú neve] tanúvallomásainak kizárása a bizonyítékok köréből nem ürítette ki a bizonyítást, így a mérlegelés e személy tanúvallomásának kizárásával is kifogástalan.

Kellő indokát adta annak a törvényszék, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, melyeket nem, miért vetette el a vádlott ténybeli védekezését és [sértett neve] utóbb megváltoztatott, a vádlottra lényegesen kedvezőbbnek tűnő tanúvallomását.

Megfelelő elmélyültséggel foglalkozott az orvosszakértői véleménnyel is; a sértett sérüléseinek száma és keletkezési mechanizmusa tisztázást nyert, és egyben megalapozottan kizárt az, hogy a sértett a sérüléseit úgy szenvedte volna el, ahogy azt a vádlott és utóbb a sértett is előadta. A

padlásról leesés során ilyen nagyszámú és ilyen jellegű sérüléseket nem szenvedhetett el a sértett.

A megalapozott tényállásból helyesen következtetett a törvényszék a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is törvényes.

Nem foglalkozott azonban azzal, hogy a vádlott a bűncselekményt a szándékosság mely formájával valósította meg. Márpedig az egyenes és eshetőleges szándékkal egyaránt elkövethető testi sértéses bűncselekmények esetén a szándék formájával mindig foglalkozni kell. Annál is inkább, miután a büntetés kiszabási körülményekről szóló BKv 56. számú kúriai vélemény II/10. pontja is egyértelműen állást foglalt abban, hogy az egyenes és eshetőleges szándékkal egyaránt elkövetett bűncselekmény esetén az eshetőleges szándék enyhítő körülmény. Ennek tehát jelentősége van a büntetés kiszabása szempontjából.

Az ítélet tábla tehát a jogi indokolást azzal egészítette ki, hogy a vádlott a bűncselekményt a testi sértésre egyenes, míg az életveszélyes eredményre eshetőleges szándékkal valósította meg. Előre látta ugyanis magatartásának lehetséges következményeit, a súlyos testi sérüléseket előidézni kívánta, hiszen az asztallábal test szerte ütlegelés, majd egy asztallap szét törése a sértetten 15-20 sérülést okozott, míg a légmell folytán bekövetkezett közvetett életveszélybe, mint lehetséges eredménybe belenyugodott.

A bűncselekmény minősítése során helyesen utalt arra a törvényszék, hogy az azt megalapozó törvényhely (8) bekezdés 1. fordulatába ütközik, és aszerint minősül a bűncselekmény, ám az irányadó és töretlen ítéletszerkesztési és minősítési gyakorlatnak megfelelően a fordulatot helytelenül római számmal jelölte az arab formátum helyett.

A bűnösségi körülmények kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorulnak.

Nem értett egyet az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészségnek a kriminológiai többszörös visszaesésre utalásával. A Kúria 56. számú BK véleménye ilyen bűnösségi körülményt ugyanis nem ismer. Ehelyett a többszörös büntetettség a súlyosító.

További enyhítőként értékelte a részbeni, bűnösségre is kiterjedő beismerést és az eredményre az eshetőleges szándékot.

A kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményeket alapul véve is, helyesen foglalt állást abban a törvényszék, hogy az ún. közép mérték tartamában kiszabandó szabadságvesztés kellően szolgálja a büntetés céljait. A közép mérték kiszabása a vádlott esetében, figyelemmel a bűncselekmény tárgyi súlyára és a vádlott személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyességre, valamint a bűnösségi körülményekre, nem mondható enyhének, de súlyosnak sem. Következésképpen annak lényeges súlyosítása, de enyhítése sem indokolt az ítélet tábla álláspontja szerint.

Ehhez képest arányos mértékben szabta ki a közügyektől eltiltás mellékbüntetését is az elsőfokú bíróság, így nem volt indokolt annak tartamát sem megváltoztatni. Anyagi jogszabálysértés egyébként pedig nem valósult meg a büntetékiszabás során.

A kifejtettekből következően az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal a helyesbítéssel, hogy a bűncselekmény minősítésének helyes jogszabályi alapja a Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat.

A szabadságvesztésbe a vádlott által további előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe.

A Be. 381. § (1) bekezdése és 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2017. január 17.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s. k.
előadó bíró

Dr. Nikula Valéria s. k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.551/2016/16. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 3.B.888/2015/21.számú ítélete a jelen végzés folytán, a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2017. január 17.

Dr. Hegedűs István s. k.
a tanács elnöke